

גנזי המלך

ארבע כנסות

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת

364

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת מוֹצְאֵיהֶם לְמַסְעֵיהֶם עַל פִּי ה' וְאֵלֶּה מַסְעֵיהֶם לְמוֹצְאֵיהֶם"

המסעות חוזרים בקרוב

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

(שיהש"ר' פרשה ב' פסקה כ"ב).
אכן נתקיימה נבואת חכמינו ז"ל;
כי בדורות האחרונים עברנו כל הגלויות
שבכל שבעים האומות, המלחמות גרמו
לפיזור עם ישראל בכל המדינות ובכל
האומות הרחוקות והקרובות, עינו אותנו
בכל העינים עינוי הגוף ועינוי הנפש,
שלטו בנו, התעללו בנו וסבלנו יסורים
נוראים ונתקיימה הנבואה שניבא יחזקאל
הנביא; "וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל מִדְבַּר הָעַמִּים",
עברנו את המסעות ארבעים ושנים כפול
ארבעים ושנים, אמנם הרשעים הארורים
הללו, שכחו את מעשיהם הרעים
והמושחתים ועוד מתאמצים לטשטש
ולהכחיש לגמרי את מעשיהם, אבל ה' לא
שכח ולא יתן להשכיחם.

'מהו "לא שכח צעקת עֲנוּיִם"? רבי
אבהו בשם רבי אלעזר אומר: "כל
צדיק וצדיק, שעובדי אלילים הורגין
אותו, כביכול, הקב"ה כותב בפורפירא
שלו". שנאמר: "דִּין בְּגוֹיִם מְלֵא גְיוֹת".
והקב"ה אומר להם: "למה הרגת
פלוני ופלוני?" והם כופרים ואומרים

"מוֹצְאֵיהֶם"; "וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת מוֹצְאֵיהֶם"
והחזר ואמר; "וְאֵלֶּה מַסְעֵיהֶם לְמוֹצְאֵיהֶם";
האחד הוא יציאת ישראל ממצרים. והשני
יציאתנו מן הגלות הזו. והקב"ה ברחמיו
יחיש מעשה הגאולה בקרוב "בְּגִילָה
וְנִשְׁמָחָה בּו" (תהילים קיח).

'ר' יודן ור' חוניא; 'ר' יודן, בשם
ר' אליעזר, בנו של רבי יוסי הגלילי
ור' חוניא, בשם ר' אליעזר בן יעקב
אומר: "קול דודי הנה זה פֶּא", זה מלך
המשיח. בשעה שהוא אומר לישראל:
"בחדש הזה אתם נגאלין". אומרים
לו: "היאך אנו נגאלין? ולא כבר נשבע
הקב"ה, שהוא משעבדנו בע' אומות?"
והוא משיבן שתי תשובות ואומר להם:
"אחד מכם גולה לברבריה ואחד מכם
גולה לסמטריה, דומה כמו שגליתם
כלכם. ולא עוד, אלא, שהמלכות הזאת
מכתבת טירוניא מכל העולם, מכל אומה
ואומה. כותי אחד, או ברברי אחד, בא
ומשעבד בכם, כגון ששעבדתם בהם כל
אומתם. וכאילו נשתעבדתם בשבעים
אומות. ובחדש הזה אתם נגאלין.
הה"ד: "הַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשׁ חֲדָשִׁים"'

איתא במדרש; שהגאולה העתידה
יעביר השי"ת שוב את בני ישראל דרך
כל אותם ארבעים ושנים המסעות אשר
עברו במדבר, כמ"ש; "וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל
מִדְבַּר הָעַמִּים" (יחזקאל כ). וזה מרומז
בכתוב; "וְאֵלֶּה מַסְעֵיהֶם", המסעות הללו
יהיו גם "לְמוֹצְאֵיהֶם", כאשר בניהם
אחריהם יצאו מגלותם האחרונה יעברו
גם הם את המסעות הללו וכמו ששם
במדבר פעם אחת "בְּמִדְבַּר" ופעם אחרת
"בְּמִדְבַּר", כן בגלות הזו ב"מִדְבַּר
הָעַמִּים" (אברבנאל).

וכן פי' רבנו בחיי עה"ת; ספור
המסעות ירמוז לעתיד, שהרי דברי
הנביאים כולם מוכיחים שהגאולה
האחרונה כדמיון הראשונה וכשם שיצאו
ישראל בגאולה ראשונה ממצרים אל
המדבר, כן בגאולה האחרונה עתידים
שיצאו הרבה מישראל אל המדבר ויעברו
במקומות האלה והקב"ה יכלכלם שם כמו
שעשה לישראל והוא שאמר (יחזקאל'
לד); "וְהוֹצֵאתִים מִן הָעַמִּים". הכתוב
מדבר לעתיד, בגאולה אחרונה והכתוב
ירמוז זה ממה שהזכיר ב' פעמים;

המשך בעמ' 2 <<<

תמונות מהרצאותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א בשבוע שעבר בנתניה ורמת השרון במועדון 'הצצה'

מלמדי תורה בישראל ומה לו לתלמיד זה שיצטרך רבו לגלות עמו כדי להמשיך וללמדו שם תורה?

ואף אם לא ימצא רב שילמדנו שם, מ"מ יכול ללמוד בלא רב. ולמה נזקק רבו לגלות אף הוא? ועוד, הלא הגמ' אומרת שם דגם 'הרב שגלה, מגלין ישיבתו עמו'. נמצא שאם תלמיד אחד גלה והגלו רבו עמו, יזדקקו כל בני הישיבה אף מאות רבות, לגלות כולם לעיר המקלט, לקיים מה שנאמר; 'מגלין ישיבתו עמו', כל השומע ישתומם! האמנם? וכי בעטיו של זה התלמיד שהרג בשוגג, תגלה כל הישיבה כולה? וכי לצורך תלמודו של זה התלמיד הגולה, יטלו מבני הישיבה למאותיהם את ראש הישיבה עד כי יזדקקו לגלות אחריו עוד? הלא בידם לבקש ראש ישיבה אחר אשר ימלא מקומו של ראשון ולמה יגלו הכל?.

והנה דינים אלו דרשו חז"ל מקרא **דכתיב: 'ונס אל אחת מן הערים האל נחיי' 'עשה לו כדי שיחיה' והרמב"ם (בפ"ז מהלכות רוצח) הוסיף; 'תלמיד שגלה לעיר מקלט, מגלין רבו עמו. שנאמר: "נחיי" עשה לו כדי שיחיה. וחיי בעלי חכמה ומבקשיה בלא תלמוד, כמיתה חשובין'.** והדברים מפליאים ביותר. וכי אם אותו תלמיד יבקש לו רב אחר בעיר מקלטו ולא ילמד תורה מפי רבו שהוא רגיל עמו בישיבתו, האין זה בכלל תלמוד תורה? וכי לימוד מפי רב אחר, אינו די שיחשב "חיי"?

אלא כאן גילו לנו חז"ל סוד הענין של **תלמיד רב**; לימוד תורה מפי רבו שהוא רגיל אצלו תלמוד תורה יחשב ואילו לימוד תורה שלא מפי רבו למיתה יחשב! תלמיד שהורגל לתורתו של רבו, אם אני נוטל ממנו את האפשרות להמשיך וללמוד מפיו, גזלתי ממנו את חייו ממש ואף שהוא לומד מפי רב אחר, ביחס לתלמוד תורה שהוא רגיל בו, נחשב הדבר כמיתה לגבי חיים. וכיון שאין עונשו אלא גלות וחייבים ב"ד לדאוג לחיותו, לפיכך; 'מגלין רבו עמו', שאל"כ הרי דנוהו למיתה!

וכיון שגלה הרב בעקבות התלמיד, אין להם לבני ישיבתו עצה אלא לסגור את הישיבה ולגלות אחר רבם לעיר מקלט, אף כי בידם להעמיד להם רב אחר, אולם אינו דומה הלומד מפי רבו ללומד מפי אחר, הבל תהומי בין הדברים; זה, יחשב חיים! וההוא, יחשב מיתה! וכמ"ש ר' **טרפון לר' עקיבא; 'עקיבא, כל הפורש ממך כפורש מן החיים'.** כך ראו חז"ל את תדמיתו ומהותו של התלמיד הדבק וקשור ברבו ובתלמודו. זוהי דמותם של **'בעלי חכמה ומבקשיה'**, אשר הניתוק מן הרב, כניתוק מן החיים יחשב להם. (דרכי מוסר).

בכל זאת כיון שהפעולה החיצונה היא רעה, לא חפץ לזוז עד שמסרוהו בעל כרחו. כך צריך האדם להזהר שלא להיות להוט יותר מדאי ולא להסחף אף לשם קיום מצוה שיכול להיות בה אבק של נטיה עצמית ורדיפת כבוד.

הערה עמוקה יותר; כי אם כך הוא, בעת שהנביא מביטח שיהיה קידוש השם, כל שכן בעת שאינו שומע הבטחה מאף אחד, רק שהוא בעצמו חושב כך בלבו שאפשר ואין זה אלא שגגה ותרמית ובכדי לחפות ולהסתיר את נגיעתו ורצונו, מדה לעצמו שיש במעשה משום קידוש שם שמים, כי אז בודאי שזה מחייב להיזהר שבעתים, שלא להיות להוט יותר מדי אחר דבר כל שהוא ולא להסחף למקום מפוקפק וחשוך, עד שיברר היטב אם צריך וראוי לעשות את הדבר.

עוד יש להתבונן במה שדרשו בדברי הפסוק: "מלפנו מבקמות ארץ", כי כמו שהשור טען **"אני וחברי יצאנו מבטן אחת, מפרה אחת וגדלנו במרעה אחד. והוא, עלה בחלקו של מקום ושמו של הקב"ה מתקדש עליו ואני, עליתי בחלק הבעל, להכעיס את בוראי?"** כן יעשה האדם חשבון עם עצמו, כי תמיד ישנם ב"ה אנשים בעולם שמקדשים שם שמים ואף לו יש כחות כאלו להגיע לידי כך ומדוע אפוא יעשה את ההיפך מזה ובפרט שהוא בעצמו בוחר בגורלו, כי **'הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים'.**

עוד מצינו במדרש הנ"ל; 'ולא היו רוצים אותם עורבים ליכנס בביתו של אותו רשע אחאב להוציא משלחנו כלום בשביל אותו צדיק מפני שהיה בביתו עבודת כוכבים **הוי; 'ומעוף השמים חקמנו'.** ומהיכן היו מביאים לו לחם ובשר? מביתו של יהושפט. יש ללמוד מכך עד כמה חשוב להתרחק יותר ויותר ממקום התורפה, מסכנת מכשלה וירידה. (נחלת אליעזר).

"והקרייתם לכם ערים ערי מקלט תהינה לכם ונס שמה רצח מפה נפש בשגגה" (במדבר' לה יא)

במסכת (מכות' פב); 'תלמיד שגלה, מגלין רבו עמו. הרב שגלה, מגלין ישיבתו עמו'. לכאורה דבר פלא אנו למדים כאן. דהנה תלמיד זה שגלה, לשם מה עלינו להגלות את רבו כדי שילמדנו תורה בעיר מקלטו? וכי רבו מה חטא? ואם נענש זה התלמיד וגלה, הן אמנם אינו נפטר מחובת תלמוד תורה ועליו להמשיך בתלמודו גם בעיר מקלטו, אבל מ"מ הוא יכול למצוא לו שם רב אשר ילמדנו תורה, שכן ערי מקלט היו מושבות ללויים

להקב"ה: "לא הרגנום". מה הקב"ה עושה? מוציא פורפירא שלו ודגן ונותן איפופסיו, הוי: "לא שָׁכַח צַעֲקַת עֲנָוִים" (ילקו"ש תהילים' פרק ט'). הרשעים כופרים במעשי הנבלה והרצח שלהם, שוכחים את חסדיהם ומעשיהם הטובים שישראל עשו להם, אבל ה' אלקינו יאמר להם: **"אני לא אשכח!" "ולא זָכַר שַׁר הַמַּשְׁקִים אֶת יוֹסֵף וַיִּשְׁכַּחְהוּ" (בראשית' מ), א"ל הקב"ה: "אתה שוכחה ואני לא אשכחהו" (מד"ר וישב פ"ח ו').** (מעייני החיים).

ללמוד מפרי אליהו

'אמר הקב"ה: "למדו מפרו של אליהו ומן העורבים ו"אל תפנו אל האילים" להסתכל בהם. מנין? ממה שקרינו: "והורשיתם את כל ישרי הארץ מפניכם". זש"ה: (איוב' לה) "מלפנו מבקמות ארץ ומעוף השמים חקמנו". אמר להם הקב"ה: **"למדו מפרו של אליהו, שבשעה שאמר אליהו לעובדי הבעל: (מא יח) "פָּתְרוּ לָכֶם הַפֶּר הָאֲשֶׁר נִעְשָׂו רִאשֹׁנָה פִּי אֲתֶם הָרִבִּים" נתקבצו ת"נ נביאי הבעל ות"נ נביאי האשרה ולא יכלו לזוז את רגליו מן הארץ".** ראה מה כתיב שם: **(שם) "וַיִּתְּנוּ לָנוּ שְׁנַיִם פָּרִים וַיִּבְחְרוּ לָהֶם הַפֶּר הָאֲשֶׁר וַיִּנְתְּהוּ וַיִּשְׂמִימוּ עַל הָעֵצִים וְאֵשׁ לֹא יִשְׂמִימוּ וַאֲנִי אֶעֱשֶׂה אֶת הַפֶּר הָאֲשֶׁר וְנִתְּתִי עַל הָעֵצִים וְאֵשׁ לֹא אֶשְׂיִם".** מה עשה אליהו? אמר להם: **"בחרו שני פרים תאומים מאם אחת, הגדלים על מרעה אחד והטילו עליהם גורלות; אחד לשב. ואחד לשם הבעל".** ובחרו להם הפר האחד. ופרו של אליהו, מיד נמשך אחריו. והפר שעלה לשם הבעל, נתקבצו כל נביאי הבעל ונביאי האשרה ולא יכלו לזוז את רגלו, עד שפתח אליהו ואמר לו: **"לך עמהם".** השיב הפר ואמר לו, **לעיני כל העם: "אני וחברי יצאנו מבטן אחת, מפרה אחת וגדלנו במרעה אחד והוא, עלה בחלקו של מקום ושמו של הקב"ה מתקדש עליו ואני, עליתי בחלק הבעל, להכעיס את בוראי?"** אמר לו אליהו: **"פר, פר, אל תירא, לך עמהם ואל ימצאו עליה, שכשם ששמו של הקב"ה מתקדש על אותו שעמי, כך מתקדש עליך".** אמר לו: **"וכך אתה מיעצני? שבועה, איני זו מכאן, עד שתמסרני בידם".** שנא: **(שם) "וַיִּקְחוּ אֶת הַפֶּר אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם. וְמִי נָתַן לָהֶם? אֱלֹהֵי" (במדב' כג ט).**

ומובא בס' 'המאורות הגדולים', בשם הגאון ר' יצחק בלאזר זצ"ל; כי יש ללמוד מדה זו מפרו של אליהו, שאף שהיתה לו הבטחה מהנביא אליהו שיתקדש שם שמים ע"י הליכתו לצד נביאי הבעל,

חישוב קיצין

'תיכח עצמן של מחשבי קיצין'

ילדותית!?" נתחייך האב על הערתו העוקצנית של בנו ואמר: "אתה שאלת את שאלתך, כשיצאנו לדרך, לכן היתה זו 'שאלה ילדותית'. אבל עכשו, שבודאי עברנו את מרבית הדרך ללייפציג, השאלה שלי היא בהחלט במקומה". כיוצא בכך, הוסיף המלבי"ם, בענין חישובי הקץ לביאת משיח צדקנו; "בימיהם של חז"ל, היינו בראשית תקופת הגלות, לכן לא היה מקום ל'מחשבי קיצין', שבכך היינו עלולים ליפול חלילה לתהומות היאוש, על הגלות הארוכה והקשה. אבל עכשו; שכבר עברנו מרבית שנות הגלות והננו קרובים למועד ביאת המשיח, שאלת 'קץ הימין' היא במקומה וראוי לנו לעסוק בה בלא היסוסים". ■

כדי להשתתף ביריד השנתי הגדול שהתקיים שם. באותו זמן, לא היו עדיין מהלכות רכבות והנסיעה התנהלה בעגלות ובכרכרות ונמשכה כמה ימים. אך יצאו האב והבן לדרך, פנה הילד אל אביו בשאלה: "אבא, האם אנו עוד רחוקים מלייפציג?" טפח האב בחיבה על שכמ בנו וקרא: "שאלה ילדותית שאלת, בני". האב והבן המשיכו בנסיעה ימים אחדים והילד לא הוסיף עוד לשאול על קרבת העיר ללייפציג, כי זכר את התשובה הפסקנית של אביו, על שאלתו. בקר אחד, פנה הסוחר אל בעל הכרכרה בשאלה: "האם אנו עוד רחוקים מלייפציג?" הביט בו הילד בעינים תוהות וקרא: "הרי לא מכבר אמרת על שאלתך, שהיא שאלה

רבי מאיר ליבוש, ברבי יחיאל מיכל, הידוע בכינויו המלבי"ם (היה מגדולי הרבנים באירופא במאה הי"ט). בצד גדולתו בתורה, התפרסם בקהילות ישראל כדרשן עממי והרבה לתבל את דרשותיו, במשלים ובספורים מן החיים. פעם נשאל המלבי"ם, מדוע אינו נרתע מפרישת יריעה רחבה על חישובי קץ הגלות של ישראל (בפירושו לסוף ספר 'דניאל'). והרי חז"ל הזהירו אותנו על כך, כמובא במסכת 'סנהדרין' (צז): 'תיכח עצמן (תצא רוחם) של מחשבי קיצין? השיב המלבי"ם לשואל בספור מעשה: "סוחר אחד נסע פעם עם בנו הקטן ללייפציג (עיר מסחר ידועה, המצויה כיום בתחומי גרמניה המזרחית),

השחתה

כא); "הלא משנאיה ה' אֶשְׁנָא", פירוש; משניאיך - שגורמים לשנאת לבחור בטוב. ובאמצעות מחשבה זו תהיה מתרחקת תאות העבירה מהם ותהיה להם לזרה. כי על העבר שונאים הסובב ויולד בהם טבע אלקי. ומדה זו מדה סגולית היא לחפץ בחיים. ובזה יתכפר עון, הקודם במחשבת עבודה זרה, גם בארס תאות הניאוף. ולא יהיה בהם נגף. והוא מאמר הכתוב כאן: 'צָרוּר אֶת הַמְדַנְיִים', פירוש; יהיו לכם בגדר צר ואויב, לשנאתם. ולשנא כל הערב מהם, להשחית עצם ולקלקל מעינותיהם. זה, תמורת מה שהתאוו להם. וזו היא אחד מתקוני התשובה'. (ע"כ לשון קדשו של 'אור החיים' הקדוש) ■

מהחוטא תאות הדבר ותשוקתו אליו, הוא מושלל מהכפרה. ומה שלפנינו עם בני ישראל; טעמו, עריבת הזנות; מהם במעשה. מהם במחשבה. וחפץ ה' לרפאותם בעצת ה' הנכונה כדי לסלק מעליהם המגפה. שהלא תמצא שהיתה המגפה בישראל עד אשר ספו תמו כל הנצמדים לבעל פעור, כמו שכתוב: ('דברים' ד' ג') "פִּי כָל הָאִישׁ אֲשֶׁר הִלֵּךְ אַחֲרַי בְּעַל פְּעוֹר הַשְּׂמִידוֹ ה' אֱלֹהֶיךָ מִקְרָבָה". ויעץ ה' ואמר: "צָרוּר אֶת הַכּוֹנֵה בַּזֶּה; להקדים לשנא המחטיאים. גם להתעיב הערב והטוב הבא מהם. לאבד כל עץ נחמד וכל מעין מתוק וכל טוב הבא מהם, על אשר גרמו להם עשות רע. והוא על דרך אומרו ('תהלים' קלט

"צָרוּר אֶת הַמְדַנְיִים וְהַפִּיתֶם אוֹתָם" ('במדבר' כה יז) שואל ה'אור החיים' הקדוש; מדוע כפלי; 'צָרוּר' ו'הַפִּיתֶם'? ועוד, מה נקמה היא זו למדין? אדרבה, היה להם לקיים: "נֶאֱכַלְתָּ אֶת שְׁלַל אֲבִיךָ" שזה הוא להם יותר נקמה ודאבון נפש? ולדברי רבותינו שאומרים, ש'לאומה זו צריך להשחית את עצה'.. צריך לתת טעם, מדוע כאן בטלה מצות 'בל תשחית'? ומסביר ה'אור החיים' הקדוש; 'לפי שכל אשר יטעום טעם חטא הטבעי השולט באדם שלא לרצונו, לו יהיה שלא טעמו, אלא בבחינת החושב, קשה הוא להפרידו. וכל עוד שלא נפרד

חניפות

הטוב ואת הרע לא יזכור ועל כל פשעיו יכסה, צדיק יחשב אצל השומעים ויתנו לו יקר וירים ידו וגבר. ויש מן החנפים, שמתכוננים להחניף לאנשי זרוע, כדי שיכבדו אותם וינשואם. ואמרו רבותינו: 'כל המחניף לחברו לשם כבוד, לסוף נפטר ממנו בקלון'. ('שערי תשובה' לרבנו יונה שער ג') ■

משפטו, אבל יאמר עליו כי איש טוב הוא, על זה נאמר ('משלי' כח ד): "עֲנִיבִי תוֹכְחָה וְהִלְלוּ רָשָׁע". כי לולא אשר עזב את התורה, לא הלל העובר על דבריה ומפר מצוותיה. וגם, כי לא ישבח את הרשע זולתי במה שנמצא בו מן הטוב ויליץ עליו בפני בני אדם, להגיד לאדם ישרו, גם זו רעה חולה. כי בהזכירו את

"וְלֹא תַחְנִיפוּ אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר אִתְּם בָּהּ" ('במדבר' לה לג) 'ולא תחניפו את הארץ, הרי זו אזהרה לחנפין' ('ספרי'). 'החנף, אשר יהלל רשע לפני בני אדם; אם בפניו, אם שלא בפניו, אף על פי שלא יצדיקנו על חמסו ולא יכזב על

פרשת 'מסעי'

כל שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו

לשמוח בחתונה בלי אבא?

מהו הנמשל של; 'כאן ישננו. כאן הוקרנו. כאן חששת את ראשך', ביחס לבני ישראל? וכי לא היה להם לישון, או להקר את עצמם? אלא, 'כאן ישננו'. היינו; שנרדמו בשעת מתן תורה, עד שהיה משה רבנו צריך להעירם (כפי שאומר המדרש; 'בא ומצאן שהיו ישנים'). 'כאן הוקרנו', היינו; אותה 'קרירות' שהכניס בהם עמלק, לגבי עבודת הבורא, ככתוב: "אֲשֶׁר קָרַף בְּדָבָר". ו'כאן חששת את ראשך', היינו; חטא העגל, שהיו לך 'חששות' ביחס ל'ראש' ומנהיג שלך, ספקות בעיקרי האמונה. (אדמו"ר רא"מ מגור זצ"ל)

'לא הרבה ירושלים אלא על בטול תורה, שנאמר: "על מה אָבְדָה הָאָרֶץ" (ירמיה' ט יא). והשיב: "על עֲזָבְכֶם אֶת תּוֹרָתִי". (ירמיה' ט יב)

הקשו הראשונים ז"ל: איך יתכן שלא תחרב בעון עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים, אלא רק על בטול תורה? ותירץ רבנו מהר"ם אלשיך ז"ל: משל למלך, שהיה לו אומן אחד גדול, לנגן בכנור. והיה ערב למלך הרבה. והיה אותו אדם, שופך דמים ועושה כמה תועבות. וקובלים עליו אצל המלך ולא היה עושה לו עונש, מפני שהיה משתעשע בנגון שלו. יום אחד, הכה המנגן לאחד בידו על הלחי, קם המוכה עליו וחתך את יד המנגן בחרב. ויצו המלך להרוג את המנגן, על אותם תועבות שעשה, מפני שעתה אין לו הנאה ממנו, שכבר נחתכו ידיו ואינו יכול לנגן בכנור. נמצא, זו הסטירה אשר סטר בידו על הלחי, היא סבבה לו ההריגה, שנהרג על עונות ראשונים. והנמשל: כן אצל בני ישראל, כל זמן שהיו עוסקים בתורה, היה עסק התורה חביב לפני הקב"ה ולא היה עושה להם פורענות על עברות חמורות שבידם, אך אחר שבטלו מעסק התורה, הגלם והחריב משכנותם, בשביל אותם העברות החמורות. (בעל ה'בן איש חי' בספרו 'משל ונמשל')

בסרבנותה העקשת ודוחה שוב ושוב כל בחור המוצע על ידו, החליט לנסוע אל רבו בקוברין, כדי לשמוע את עצתו הטובה, בענין שהציק לו יומם ולילה. אמר לו ר' משה בחינך, לאותו חסיד: "לדעתי, אין מקום להתרעם על בתך, הדוחה שוב ושוב את החתנים שאתה מציע לה. הלא פסוק מפורש בסוף פרשת 'מסעי': "וְהָהֵךְ אֲשֶׁר צָנָה ה' לָבְנוֹת צִלְפָּחַד לְאִמֹר לְטוֹב בְּעֵינֵיהֶם תִּהְיֶינָה לְנָשִׁים" (במדבר' לו ו). לבנות צלפחד הצדקניות נאמר אפוא, שתהיינה לנשים למי שמוצאים חן בעיניהם ולא למי שנושאים חן בעיניהם של המחותנים".

הצדיק רבי נפתלי מרופשיץ, היה מגדולי האדמו"רים בדורו ואלפי חסידים נהרו לחצרו, כדי להתבשר מאמרותיו השנונות ומשיחותיו החריפות, שעוררו התפעלות בלב כל שומע. פעם אמרה לו אשתו החכמה והמלומדת: "מה ראו הקדמונים, לקבוע בברכות השחר נוסח מיוחד לגברים; 'ברוך שלא עשני אשה'? הנה, מצויים בכל קהילה בישראל, בורים ועמי ארצות לרוב וכיצד יעלה על הדעת, שפלוגי הבור, שאין בו 'לא תורה ולא סחורה', יעדיף את עצמו על פני הרבנית מרופשיץ, המשכלת ומלומדת? והרי גם הוא מברך בכל בוקר ברכת 'שלא עשני אשה'?" נתחייך רבי נפתלי כנגד אשתו והשיב לה, כדרכו, בשנינות לשון; "עליך ליתן דעתך, שכל איש בישראל, אינו מברך ברכה זו, אלא כלפי האשה שלו".

"אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים" (במדבר' לג א)

'משל למלך, שהיה בנו חולה והוליו למקום רחוק לרפאותו. כשהיו חוזרין, התחיל אביו מונה כל המסעות. אמר לו; כאן ישננו. כאן הוקרנו. כאן חששת את ראשך' (רש"י)

"ויסעו מקברת התאנה ויחננו בקצרת" (במדבר' לג יז)

הצדיק רבי יצחק מוורקה, היה דורש על פסוק זה, אם רוצה אדם, באמת ובתמים, להתרחק מהתאוות האורבות לפתחו ולמלט את נפשו מהליכה בדרך החטא, האמצעי לכך הוא; 'ויחננו בקצרת'. עליו להתהלך כל הימים בהכרה איתנה, שכל העולם הזה אינו אלא בחינת 'חצר' ו'פרוזדור', לעומת חיי הנצח המזומנים לו לאדם ב'טרקלין' שבעולם הבא.

"ויהי אשר תותירו מקם לשכים בעיניכם ולצנינם בצדיכם" (במדבר' לג נה)

"שכים" ו"צנינם", הם קוצים דוקרניים. ולפי זה, מזהיר כאן משה את בני עמו, שאם ישאירו את הנכרים, בתחומי ההתנחלות שלהם, עתידים אלה להצר את צעדיהם ולהציק להם, כקוצים דוקרניים הפוגעים במי שבא איתם במגע. לדעת כמה מחכמי ישראל, מרמז כאן משה, לשני סוגים מצויים של שונאי ישראל; א. שונאים שאינם מסתירים את איבתם לישראל והם כ"שפים" בעינים, שפגיעתם גלויה לעיני הרבים. ב. שונאים המעמידים פני ידידים ואוהבים והם כ"צנינם" בצדדים, שכלפי חוץ הם אדיבים ומסבירי פנים, אולם חותרים בסתר תחת קיום ישראל. משני סוגים אלה של שונאי ישראל, המערימים על ישראל, שאינם אלא "מבקשי טובתם". ולכן קשה להישמר מפניהם.

אחד מחסידיו של רבי משה מקוברין, סבל זמן רב מבתו הבוגרת שנהגה עצמאות יתר בעניני שידוכין ודחתה בעקביות הצעות רבות של שדכנים, למגינת לבם של הוריה הקשישים. כשראה אבי הנערה, שבתו עומדת

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

"אמא, האם אינך שמחה שאני מתחתנת?
מדוע את בוכה?" **משיבה לה אמה:**
"בודאי שאני שמחה! אין ספק בכך,
שאנו נמצאים ברגע גדול בחיינו, אבל",
היא זועקת "אבא איננו. וא"כ איך יכולה
להיות שמחתי להיות שלמה"? **ה"ה**
לגבינו; ב"ה יש לנו הרבה הזדמנויות
טובות לשמוח, אבל היאך יכולה השמחה
להיות שלמה, כאשר אבא איננו, כאשר
השכינה בגלות ובית המקדש חרב? כך
אנו צריכים לחוש. ימי בין המצרים, הם
ימים שבהם עלינו להתבונן ולהבין, מה
חסרנו על ידי החרבן? מהם הדברים
שהביאו לחרבן? ומה עלינו לעשות כדי
להשיב את השכינה הקדושה לעם ישראל
בבנין בית המקדש? ולא נהיה חלילה וחס
בבחינת; **'כל שלא נבנה בית המקדש**
בימיו, כאילו נחרב בימיו. (מובא
ב'לקח טוב', 'חיים של תורה') ■

כולם מריעים בקול רם: "מזל טוב, מזל
טוב". ואבל החרבן נשכח?!
הגר"ש ברעוודא זצ"ל היטיב
לתאר כיצד היתה צריכה התחושה
להיות בעת שמחה. נתאר לעצמנו;
אשה שנתאלמנה בגיל צעיר וגידלה את
ילדיה לבדה. והנה, הגיע יומה המאושר,
שבו היא מכניסה את בתה לחופה.
אולם החתונה מלא מפה לפה, כולם
באו להשתתף בשמחת המשפחה. כולם
שמחים ומאושרים, הכל מודים ומברכים
'שהחיינו והגיענו לזמן הזה'. כאשר
הגיע הזמן ללכת לחופה, נעלמה אם
הכלה. לפתע גילו אותה עומדת בקרן זוית
ומתיפחת בבכי. קרובי המשפחה ניגשים
אליה ומנסים להרגיע אותה, אומרים לה,
שהנה, הרגע המאושר בחייה מגיע, אך
היא ממשיכה לבכות. עד שקמה הכלה
מכסאה ונגשת אל אמה ושואלת אותה:

ברמב"ם מובא; שלא די להאמין
בביאת המשיח במהרה בימינו. אלא
ישנה הלכה נוספת; שחייבים להיות
מצפים לישועה. צריכים לצפות וליחל בכל
עת לביאת המשיח. על גדולי עולם מסופר,
שכל חייהם חיו בדריכות ובצפייה מתמדת,
שמא עכשו, או שמא היום, המשיח יגיע. יש
מהם שתפרו לעצמם חליפה מיוחדת, אשר
אותה ילבושו בבוא הגאולה. כמו כן מסופר
על גדולי ישראל שכאשר שמעו קול המון
בוקע מהרחוב, **שאלו מידי:** "האם המשיח
הגיע"? **! וכן בהלכות החרבן הנובעות**
מהפסוק: "אם לא אעלה את ירושלים על
ראש שקמתי", שבעת שמחה אנו עושים
מעשים שונים המעוררים צער, כדי להזכר
ששמחתנו אינה יכולה להיות שלמה, כל
זמן שהמקדש עדין בחורבנו. האם אכן,
כשאנו מגיעים לחתונה, מישהו חושב
שנעשה כאן משהו להזכיר את החרבן? או

דרוש פקיד/ה קבלה לשעות 10:00-18:00 איזור מגורים בני ברק קו"ח לפקס 03-6740578

לפרסום ב'גנזי המלך' ובאתר 'שופר' החדש צלצלו 050-6500666

טיול לקברי הצדיקים עם הרב אמנון יצחק שליט"א

ביום ראשון כ"ח אב 28/08/11

מירון - קבר רשב"י

טבריה - רמב"ם, ר' מאיר בעל הנס

14:00 ארוחת צהרים - במלון 'פלטרין' בטבריה

15:15 תפילת מנחה

15:30 הרצאת הרב אמנון יצחק שליט"א

יציאה מנקודות האיסוף בשעה 7:30 בדיוק!

בני ברק-רח' מתתיהו 10 ירושלים-בניני האומה'

הישיבה בהפרדה מלאה!

ההרשמה במשרדי 'שופר' רח' מתתיהו 10 בני ברק

03-6777779 בין השעות 09:00-15:30

בין המצרים

"כִּי עֵין בְּעֵין יֵרְאוּ בְּשׁוֹב ה' צִיּוֹן"

וּפְשָׁתָם פְּגָלִי מְרַבֵּק. והרשעים נידונין בה, שנאמר: "הֲנֵה הַיּוֹם בָּא בְּעַר פְּתוּר". פירושו; כי הרשעים אשר לא הורגלו להתבונן בגדולת הבורא ברוך הוא, כל ימי הגלות. ולא זככו את נפשם, לכן מרוב חומריותם וגשמיותם, לא יוכלו לקבל רוב התענוג וגודל הבהירות, שיהיה מהתגלות אלקות. ולכן, יהיה להם כליון ואבדון. אבל לא כן הצדיקים, שזככו את נפשם, אשר מתבוננים תמיד בגדולת הבורא ברוך הוא. ומתאבלים תמיד על גלות השכינה ומצפים ומחכים ומשתוקקים, על ביאת משיחנו במהרה בימינו שיתגלה כבוד ה'. לכן בבוא עליהם אור ובהירות ה', אשר לזה משתוקקים, יתרפאו ויתענגו מזה.

וזה כונת חכמינו ז"ל: "כל המתאבל על ירושלים", היינו; שתמיד הוא על זכרונו. ומתבונן ומסתכל בגדולת הבורא ברוך הוא. ומתאבל על גלות השכינה, על בחינת יראה המעולה והעליונה - יראה בוש, יר"א של"ם, בחינת ירושלים. והזדכך את נפשו כנ"ל "זוכה ורואה בשמחתה", כי יהיה כלי ראוי, לקבל התגלות אלקות ורוב התענוג וגודל הבהירות. "ושאינו מתאבל על ירושלים - אינו רואה בשמחתה". כי מחמת שנשטכח ממנו גדולת הבורא ברוך הוא וגודל התענוג מזה ולא מוזכר נפשו, לכן מרוב חומריותו וגשמיותו, לא יהיה בכחו לקבל התגלות אלקות, גודל התענוג והבהירות.

לכן, כל איש החרד לדבר ה', אשר יראת ה' נוגע בלבו, יראה להתאבל על חורבן בית המקדש ועל גלות השכינה ועל ירושלים"ם, יר"א של"ם, יראה המעולה והעליונה - יראה בוש. ויסיר מסוה הבושה מעליו, שלא יתבושש מפני המלעיגים עליו, כי זה בושה חיצונית. כי **"אֵת זֶה לְעֻמַּת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹקִים"** (קהלת' ז יד), כמו שיש בושה מעולה - יראה בוש, כן לעומת זה, יש בושה חיצונית. אך כל איש מישראל, לא יהיה לו חס ושלוש בושה זה, כי זה יבטל אותו ממצות ה', חס ושלוש. וזה כונת חכמינו ז"ל; **"ולא הביישן למד", דהיינו; כי מי שיש לו בושת חיצונית, חס ושלוש, לא יכול לעשות מצוות ה'. אמנם יהיה לו בושה, מה' והדר גאונו, שהוא בקדושה, שעל ידה יזכה שיעלה ויבא למדרגת יראה המעולה והעליונה, שהוא יראה בוש, יר"א של"ם, לעלות לציון ולירושלים ברינה, במהרה בימינו אמן. (קדושת לוי' לרבי לוי יצחק מברדיצ'ב זצ"ל, 'ליקוטים לאבות') ■**

בביאת משיחנו במהרה בימינו, אזי נהיה אנחנו ראויים לקבל גודל מתיקות ידידות ועריבות התענוגים, שיתגלה בעת ההוא. ואם לא היינו מתאבלים על כל הנ"ל, אז שכחנו על כל הטוב ולא היה ביכולתנו לקבל אחר כך, הארת אור התענוג הגדול, כמו שנאמר (ישעיה' נב ח); **"כִּי עֵין בְּעֵין יֵרְאוּ בְּשׁוֹב ה' צִיּוֹן"**, כי מרוב חומריותנו וגשמיותנו, לא היינו ראויים לכך.

והוא על דרך משל; ככן מלך אשר יהיה תמיד אצל אביו, רואה גדולת המלך והדר גאונו והורגל תמיד בתענוגי ותפנוקי המלך. פעם אחת חטא למלך וצוה להרחיקו ממנו והיה חסר מכל התענוגים שהיו לו מקדם, עד שבהמשך הזמן, הורגל במאכלים פשוטים וגסים, כמעט ששכח על כל הטוב שהיה לו. אמנם כי בן חכם היה ויודע בנפשו כי לימים יסלח המלך עונו וישיבהו על כנו, כי המלך הוא חנון ומרבה לסלוח, אז אמר בלבו; "אם לא אזכור את הטוב וכל התענוגים ורוב גדולת המלך, אזי יהיה הכל נשכח ממני. ומצד ההרגל, יתגשם. ויהיה טבע אצלי, בזולת והעדר התענוגים, איך אוכל אחר כך, לקבל גודל התענוגים להשיג גדולת המלך". לכן נתחכם, לשית עצה בנפשו, לזכור תמיד ולהתבונן בגדולת המלך. ולהתאבל ולהצטער על גודל רוב התענוגים שהיה לו ועתה נחסר מכל אלה. ובוזה זיכך את עצמו וההרגל לא פעל אצלו. כלומר; שיתגשם ושיהיה נעשה כמו טבע אצלו, בזולת התענוגים, כי תמיד תוקד בלבו; מתי יבא ויראה פני המלך ולהתענג בכל התענוגים. כמו כן מובן הענין, שעל ידי שאנחנו מתבוננים בגדולת ה' ומתאבלים תמיד על גלות השכינה כנ"ל. ועל יראה המעולה והעליונה - יראה בוש, שהוא יר"א של"ם, בחינת ירושלים"ם שהיה לנו, בזה אנחנו מזככים את עצמנו מגשמיותנו וחומריותנו, שיהיה בכחנו להיות ראויים, לקבל גודל גילוי אלקות ורוב התענוג והבהירות שיהיה לעתיד, כמו שנאמר: **"וְיָרְאוּ כָל בָּשָׂר יִתְּרוּ פִי פִי ה' דָּבָר" (ישעיה' מ ה). **"כִּי עֵין בְּעֵין יֵרְאוּ בְּשׁוֹב ה' צִיּוֹן"** (שם נב ח). **ויאמרו; "הֲנֵה אֱלֹקֵינוּ זֶה קִיְנוּנוּ לֹו נְיוֹשֵׁעֵנוּ"** (שם כה ט).**

וכמו שאמרו חכמינו ז"ל (נדרים' ח:); "הקדוש ברוך הוא מוציא תמה מגרתיקה, צדיקים מתרפאין בה ורשעים נידונין בה, שנאמר: "וְיִתְּרָה לָכֵם יְרָאֵי שְׁמֵי שְׁמֵשׁ צְדָקָה וּמְרַפָּא". ולא עוד, אלא שמתעדינין בה, שנאמר: "וְיִצְאָתֶם

איאת במסכת 'תענית' ל: "שִׁמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָהּ כָּל אֲהָבֶיהָ שִׁישׁוּ אֶתְהָ קִישׁוּשׁ כָּל הַמְתַאֲבָלִים עָלֶיהָ" (ישעיה' טו). **'מכאן אמרו; 'כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה. ושאינו מתאבל על ירושלים, אינו רואה בשמחתה'. ולכאורה יפלא המאמר הזה; אטו מי שעובד את ה' כל ימיו, הכי לריק יהיה כל עמלו לעתיד ויהיה מושלל מכל טוב שיהיה לעתיד, אשר זהו תכלית השלימות?**

אמנם יש להבין ענין האבילות. שעל **ג' דברים יש להתאבל; היינו: על חרבן הבית, על ירושלים ועל גדולת ישראל. ויש ב' אופנים בבחינות האבילות; אופן אחד; על דרך הפשוט; כי כאשר היה בית המקדש קיים, ציון וירושלים על מכונם וישראל היו שרויים על אדמתם, היינו בתכלית המעלה והגדולה והשפעת כל הטובה שנשפע על כל העולם, היה נמשך על ידי תפילותינו בעבודת הקדש בבית המקדש ועל ידי מעשה הקרבנות. ועתה חסרנו מכל אלה ונשארו דלים וריקים ובוזים ומושפלים. ואופן הב'; למשכילים; שאנחנו מתאבלים על גלות השכינה. היינו; כי בזמן שהיה בית המקדש קיים וירושלים על תילה וישראל שרויים על אדמתם, היתה התגלות אלקות. והיה ביכולת לעבוד עבודת הקדש, אז היה בכחנו להמשיך גילוי אלקות, להיות בתכלית הביטול לפני ה' והדר גאונו. ולעבוד אותו **"בְּשִׁמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב מְרֹב פֶּל"** (דברים' כח מז), במצוות ומעשים טובים, כי השגנו גדולת הבורא ברוך הוא ורוממות עצמותו, על ידי התגלות אלקות שהיה בבית המקדש, כמו שאמרו (שמו"ר לד א. 'תנחומא' ויקהל' ז) שהקב"ה צמצם שכינתו. אבל עתה בחרבן בית המקדש ירד בחינת מלכותו ונתלבש בלבוש שק (עי' 'ליקוט שמעוני' איכה' רמז תקצ"ו), שהוא בחינת גלות השכינה שהוא כנסת ישראל. וגם צריך להתאבל על מניעת והסתלקות היראה והביטול לפני ה' כנ"ל, שהוא בחינת ירושלים' - יר"א של"ם.**

והנה עיקר ענין האבילות הוא בכדי לעורר את עצמנו באבלות ומרירות לב, להזדכך את גופינו וגשמיותנו, כי כאשר אנחנו מזכירים ומסתכלים על גודל התגלות אלקות שהיה בזמן שהיה בית המקדש קיים וגודל יקר תפארתנו, אזי במסתרים תבכה נפשינו ודאב לבנו, על העדר גילוי אלקות. ובוזה אנחנו מזדככים. ולכן, כאשר גיע עת פקודתנו לטובה ויקבץ נדחינו

עשירות

בעל המאה חסר דעה

להתכבד בקלונו. בערה חמת הנגידיים דסלוצק ברבי יוסף דב, עד להשחית, עד שזממו להנמם בו בדרך מקורית. הם העבירו בעיר קול אזהרה, שלא יהין אף אדם, להשכיר לרב בית דירה. ואיימו בשפטים על בעל המעון, שהתגורר בו עד עכשיו, שיכריחנו לפנותו מיד. ואם לאו, ירדו לחייו. מתוך שאימתם היתה מוטלת על רוב האוכלוסיה, יצאה מזימתם לפועל. בעל המעון בא והודיע לרבי יוסף דב בקול רועד, כשהוא מבקש את סליחתו אלף פעמים, כי אנוס הוא להוציא מהדירה. **הרב הבין למצבו**; "אין כך אשם. הם עלולים להכרית את פת לחמך". אמר! כשיצא לחפש אחר דירה אחרת, נתחוו לרבי יוסף דב, שהמתנכלים הפליגו במעשיהם, אף יהודי בסלוצק אין בו האומץ להמרות פיהם וסופו להשאר ללא קורת גג לראשו. בינתיים נודע הדבר למושל המחוז, גוי מבטן ומלידה, שהעריץ את הרב והתרגש למשמע השערוריה, מיהר לשלוח להודיע לרבי יוסף דב, שמעמיד לרשותו, דירה חנם אין כסף, בת עשרה חדרים. הרב שפט בדעתו שמצב כזה גובל בחילול ה'. אחר שהודה למושל על נדיבותו, הזדרז לצאת מהעיר ויעזבנה לצמימות. (מפי נינו, רבי יוסף דב סלוביצ'יק מירושלים) ■

אחד מתושבי סלוצק, עני בן טובים, שחגג ג"כ באותו יום את חגיגת ה'בר מצוה' של בנו. האיש בא לקבל ברכה ותו לא. איש כמוהו, לא ימצא עוז בנפשו, להטריח את הרב שיבוא לסעודת מצוה שעורך בביתו. מי הוא, שישא את עינו לגדולה כזאת? אולם, בשמעו את חילופי הדברים שעברו עכשו בין הרב לעשיר, מלאו לבו להתקרב עד כסאו של רבי יוסף דב. **ובקול מבויש שאלו**: "שמא יואיל רבנו להשתתף בבר מצוה של ילדי, שהוא לומד תורה. וישמיע גם פלפול לכבוד היום?" **מיד צהלו פניו של רבי יוסף דב**; "אליך אבוא, אל בנך אשר לומד תורה". ותוך כדי דבור, התרומם מכסאו, לבש את מעילו העליון, לילך אל שמחת העני. פני העשיר חפו. הוא התכונן לנחול כבוד בעיני חבריו הקרואים; והנה צפוי לו בזיון גדול. **הוא הפציר ברבי יוסף דב**: "הלא אין אדם טורח בסעודה ומפסידה, הנה ערכתי שלחנות כיד המלך וכל המסובין יושבים ומצפים לבואו של הרב, מה אגיד להם?" אך כל דבריו היו לשוא. **רבי יוסף דב היה נחוש בהחלטותו**; "לא אלך לשמחת בר מצוה ללא דרשה". והלך לבית העני. העשיר שב לאחוזת מרעיו וספר להם את כל אשר קרהו, כי הכלימו הרב. וכי נתן עילה לאדם פשוט, ממעמד נחות,

סיבת עזיבתו של בעל 'בית הלוי' את סלוצק **בספר 'מרבצי תורה ומוסר' (ח"א עמ' פה) מסופר על בעל 'בית הלוי' הג"ר יוסף דב סלוביצ'יק זצ"ל**: קרוב לעשר שנים, ישב רבי יוסף דב, על כסא הרבנות דק"ק סלוצק. בשנת תרל"ד בערך, עזב את העיר סלוצק ואת כסא הרבנות, כשהוא משתכן דרך עראי בוורשא בירת פולין. על נסיבות עקירתו מסלוצק, ידוע בחוג 'בית הרב', רבה של בריסק, שהדברים נתגלגלו מרוב סירובו להתרפס בפני העשירים ולשאת להם פנים. **מעשה שהיה כך היה**; אחד הנגידיים בעיר, רחוק מתורה, שמלאו לבנו שלש עשרה שנה, ערך לכבוד המאורע חגיגת פאר והזמין אליה קרואים הרבה. כדי להוסיף יוקרה, ביקש גם את הרב דמתא, להשתתף במאורע, אף שכר למענו כרכרה מיוחדת שתביאו אל הטרקלין. כשבא הגביר עם הכרכרה לקחת את הרב, **התעניין רבי יוסף דב ושאל כבדרך אגב**: "מה דרשה יאמר חתן הבר מצוה?" **נבוך הגביר ומשך כתפיו**: "הלוא יודע רבי, הזמנים השתנו, הילדים של היום לא דורשים". **רבי יוסף דב הקשיב ותיכף הודיע בהחלטותו**; "חגיגה שאין הבר מצוה דורש בדברי תורה, היא מושב ליציים. לא אלך!" באותו מעמד, נכח יהודי

הרב זכריה יצחק שליט"א קריאה בתימנית

לתשעה באב ולימים הנוראים ב-10 ש"ח בלבד

ניתן להשיג במשרדי 'שופר' רח' מתתיהו 10 בני ברק 03-6777779

צפת אולם מרכזי ירושלים 37 ביום שני א אב 1/8/11

כניסה 10 שקל

השערים יפתחו ב-20:00 תחילת התוכנית 20:30

קריית עקרון מתנס קרית עקרון הרצל ביום רביעי ג אב 3/8/11

כניסה 10 שקל

השערים יפתחו ב-20:00 תחילת התוכנית 20:30

ההרצאות מאובטחות

כל הזכויות שמורות לארגון "שופר"

שידור חי באתר 'שופר' WWW.SHOFAR.TV

בימים שאין הרצאות של הרב אמנון יצחק שליט"א מתקימות הרצאות בשידור חי באולפן שופר

ע"י: הרב וסרמן, הרב גלזר והרב יוחאי חנאסב

תחנת הרשמה לתלמידים/ות
לכל הגילאים לפנימיות ובתי ספר תורניים
לבעלי/ות תשובה בכל רחבי הארץ
עמותה הרב ניסים שובע 050-4188650

תכצע DVD 3 ב-10 ש"ח בלבד

03-6777779

התקליטור העולמי

לאור הצמאון הרב,

הוחלט לכסות את כל בתי האב בישראל

שיחולקו ^{DVD} **1,750,000** חינם

ניתן לרכוש מנית זכות בסך 4000 ש"ח בלבד!

להתחלת המבצע אפשרות עד 10 תשלומים

הדיסק כולל בתוכו:

כל ספרי חברותא של הרה"ג יעקב שולביץ שליט"א פרוש ל'תלמוד בבלי'.
כל ספרי הרה"ג אברהם חיים עדס שליט"א: ארבעת המינים, דיני רפואה
בשבת, שמיטה, חנוכה, שבת בתפארתה, דיני דרבנן, פאת זקנך ועוד...
עם ציורים ופוסטרים.

כל ספריו של הרה"ג יעקב לוגסי שליט"א: ברומו של עולם 10 כרכים, עמלנו,
אגרת לבת ישראל, נפשי בשאלתי, ישראל סגולתו, ואני תפילתי, מלמדים,
מראות, משפט, מלאכת ה', בעקבתא דמשיחא, שערי פרנסה...
כל ספרי הרה"ג משה אבגי שליט"א סדרת 'חכמת המצפון' כולל מועדים.
וכל ספרי הכשרות של הרה"ג מרדכי עזרן שליט"א.
בנוסף הספרים: משניות, רמב"ם, טור, שלחן ערוך וחסד לאברהם.
עם סרטי DVD של הרה"ג אמנון יצחק שליט"א והספרים:
עולם התשובה, העיתונאי, הרצל והציונות ועוד.

לתרומות
צלצלו

03-6777779